

Dosarul nr. 2ra-1054/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru (jud. R. Berdilo)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Anton, I. Țurcan, V. Cotorobai)

ÎNCHEIERE

5 august 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Nicolae Craiu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Valentin Bîrzo

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Valentin Bîrzo, reprezentat de avocatul Veaceslav Brăteanu împotriva Consiliului municipal Chișinău, Primăriei municipiului Chișinău și Primarului General al municipiului Chișinău cu privire la încasarea plăților salariale neachitate și a dobânzii de întârziere

împotriva deciziei din 5 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de Valentin Bîrzo, casată hotărârea din 4 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru și pronunțată o nouă încheiere, prin care cererea de chemare în judecată a fost scoasă de pe rol ca fiind depusă fără respectarea căii extrajudiciare

constată:

La 13 iulie 2017, Valentin Bîrzo, reprezentat de avocatul Veaceslav Brăteanu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului municipal Chișinău, Primăriei municipiului Chișinău și Primarului General al municipiului Chișinău cu privire la încasarea plăților salariale neachitate și a dobânzii de întârziere.

În motivarea acțiunii a invocat că prin contractul individual de muncă nr. 29 din 15 iulie 2014 încheiat cu Consiliul municipal Chișinău, în calitate de angajator, în persoana Primarului General al municipiului Chișinău, dânsul a fost angajat în calitate de director la Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 12, începând cu 15 iulie 2014, pe un termen de 3 luni de zile calendaristice, ulterior, durata contractului fiind prelungită prin acorduri suplimentare.

Prin acordul nr. 09 din 29 decembrie 2016 la contractul nominalizat, a fost prelungită durata contractului individual de muncă de la 3 ianuarie 2017 până la 3 iulie 2017.

A menționat că începând cu 1 aprilie 2017 și până la 3 iulie 2017, nu i-au fost achitate salariile cuvenite conform contractului individual de muncă nr. 29 din 15 iulie 2014.

A comunicat că potrivit clauzei contractuale nr. 12, rezultă că angajatorul este obligat să achite salariului salariul tarifar în mărime de 4 800 de lei, premiu, ajutor material, spor pentru vechimea în muncă, suplimente conform legislației în vigoare și contractului individual de muncă.

Astfel, suma salariilor restante constituie 14 554,84 de lei.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 5, 9, 10, 330, 327, 329, 330, 332 Codul muncii, art. 166, 167 CPC.

A solicitat admiterea acțiunii, încasarea în mod solidar de la Consiliul municipal Chișinău, Primăria municipiului Chișinău și Primarul General al municipiului Chișinău în beneficiul lui a salariilor neachitate în mărime de 14 554,84 de lei, a dobânzii de întârziere în mărime de 0,1 % din suma salariilor neachitate și a cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea protocolară din 5 decembrie 2017, a fost atrasă în proces în calitate de intervenient accesoriu ÎMGFL nr. 12.

Prin hotărârea din 4 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată.

Prin decizia din 5 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Valentin Bîrzoii, casată hotărârea din 4 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru și pronunțată o nouă încheiere, prin care cererea de chemare în judecată depusă de Valentin Bîrzoii a fost scoasă de pe rol ca fiind depusă fără respectarea căii extrajudiciare.

Întru consolidarea soluției adoptate, instanța de apel a stabilit că după intentarea procesului de insolabilitate față de ÎMGFL nr. 12, Valentin Bîrzoii s-a adresat la întreprindere cu o reclamație prin care a solicitat calcularea salariului, a concediului și achitarea indemnizațiilor pentru perioada efectiv lucrată, care a fost respinsă de către ÎMGFL nr. 12 ca fiind neîntemeiată.

Totodată, instanța de apel a reținut că, în ceea ce privește Consiliul municipal Chișinău și Primarul General al municipiului Chișinău, cererea scrisă a salariului privind repararea prejudiciului material și prejudiciului moral nu a fost depusă conform legislației în vigoare.

Astfel, această condiție nu a fost respectată, iar faptul depunerii unei reclamații în adresa ÎMGFL nr. 12 nu este valabilă, or ÎMGFL nr. 12 nu dispune de calitate de pârât, aceasta fiind atrasă în calitate de intervenient accesoriu de către instanță.

Reieșind din prevederile art. 267 lit. a) CPC, instanța de apel a conchis că reclamantul nu a respectat calea extrajudiciară de soluționare a litigiului, or în adresa pârâților nu a fost depusă o cerere de reparare a prejudiciului pe care îl pretinde în instanță.

La 27 mai 2020, Valentin Bîrzoii a declarat recurs împotriva deciziei din 5 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea

integrală a hotărârii primei instanțe și a deciziei instanței de apel, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu actele judecătorești recurate, considerându-le neîntemeiate și ilegale.

A remarcat că cererea de apel a fost examinată de instanța de apel în lipsa lui și a reprezentantului său, nefiind înștiințați legal despre data și ora ședinței de judecată.

A precizat că începând cu 1 aprilie 2017 și până la 3 iulie 2017, nu i-au fost achitate salariile cuvenite conform contractului individual de muncă nr. 29 din 15 iulie 2014.

Totodată, a reiterat că potrivit clauzei contractuale nr. 12 din contractul menționat, angajatorul este obligat să achite salariatului salariul tarifar în mărime de 4 800 de lei, premiu, ajutor material, spor pentru vechimea în muncă, suplimente conform legislației în vigoare și contractul individual de muncă.

Prin urmare, suma salariilor restante constituie 14 554,84 de lei.

La 24 iunie 2020, în adresa Consiliului municipal Chișinău, Primăriei municipiului Chișinău și Primarului General al municipiului Chișinău a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Valentin Bîrzoii, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f. d. 196), fiind recepționată de către destinatari la data de 26 iunie 2020, ceea ce se atestă prin avizul de recepție anexat la actele cauzei (f. d. 197).

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care intimații să-și expună poziția față de temeiurile recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 18 decembrie 2019, ceea ce se atestă prin scrisoarea de însoțire (f. d. 186), însă careva date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 27 mai 2020 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de Valentin Bîrzoii, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în

care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Valentin Bîrzoî, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Nici argumentul invocat în recurs de către Valentin Bîrzoî în sensul că cererea de apel a fost examinată de instanța de apel în lipsa lui și a reprezentantului său, nefiind înștiințați legal despre data și ora ședinței de judecată, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Or, actele cauzei atestă incontestabil că citația pentru ședința instanței de apel din 14 noiembrie 2019 a fost recepționată la data de 1 noiembrie 2019 de către reprezentantul lui Valentin Bîrzoî, avocatul Veaceslav Brăteanu, care de fapt a și depus cererea de apel, ceea ce se confirmă prin avizul de recepție anexat la materialele dosarului, ședință de judecată la care însă părțile nu s-au prezentat.

Astfel, la caz prezintă relevanță prevederile art. 75 alin. (4) CPC, care expres stipulează că actele procedurale efectuate de reprezentant în limitele împuternicirilor sale sunt obligatorii pentru persoana reprezentată în măsura în care ele ar fi fost efectuate de ea însăși. Culpă reprezentantului este echivalentă culpei părții.

Drept urmare, distinctiv este și art. 102 alin. (4¹) CPC, care prevede că participanții la proces înștiințați în mod legal o dată nu pot invoca necitarea lor pentru efectuarea actelor de procedură la o dată ulterioară.

Așadar, se va nota că argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența

probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de Valentin Bîrzoî urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Valentin Bîrzoî.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Mariana Pitic

Nicolae Craiu